

Mannen hebben het woord heks uitgevonden.

Wij noemen onszelf

DE
WEYWARD
VROUWEN

EMILIA HART

ROMAN

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

Emilia Hart

De Weyward- vrouwen

Roman

Vertaald door Els van Enckevort

UITGEVERIJ MOZAÏEK – UTRECHT

*The Weyward Sisters, hand in hand,
Posters of the sea and land,
Thus do go, about, about,
Thrice to thine, thrice to mine,
And thrice again to make up nine.
Peace, the charm's wound up.*

Macbeth

'Weyward' wordt gebruikt in de *First Folio*-editie van *Macbeth* van William Shakespeare, als in het derde bedrijf de heksen opkomen. In oude vertalingen wordt het vertaald met Tooverzustren. In latere edities is 'Weyward' vervangen door 'weird' (vreemd).

PROLOOG

ALTHA

1619

Tien dagen hebben ze me hier vastgehouden. Tien dagen, met alleen de stank van mijn eigen lichaam als gezelschap. Zelfs de ratten lieten zich niet zien. Er was niets naar hun gading; ze hadden me niets te eten gebracht. Alleen bier.

Voetstappen. Dan het schrapende geluid van metaal op metaal toen de grendel werd weggeschoven. Het licht deed pijn aan mijn ogen. Even glansden de mannen in de deuropening alsof ze niet van deze wereld waren, enkel hier om mij hiervandaan te halen.

De knechten van de aanklager.

Ze waren gekomen om mij voor de rechter te brengen.

KATE

2019

Kate zit naar zichzelf te staren in de spiegel als ze het hoort.

De sleutel die knarst in het slot.

Met trillende vingers brengt ze haar make-up in orde, dunne lijntjes mascara op haar onderste oogleden.

In het gelige licht ziet ze hoe haar hart klopt in haar keel, onder de ketting die ze van hem voor hun laatste trouwdag heeft gekregen. De ketting is zwaar en van zilver en hij voelt koud aan tegen haar huid. Ze draagt hem nooit overdag, als hij naar zijn werk is.

De voordeur valt in het slot. Het tikken van zijn schoenen op de vloerplanken. Wijn die klokt in een glas.

Ze voelt de paniek, fladderend als een vogel. Ze haalt diep adem en wrijft even over het litteken op haar linkerarm. Lacht nog een laatste keer in de badkamerspiegel. Hij mag niet merken dat er iets veranderd is. Dat er iets mis is.

Simon leunt tegen het aanrecht met zijn wijnglas in de hand. Haar hart bonkt als ze hem ziet. De lange, donkere lijnen van hem in zijn pak, de vorm van zijn jukbeenderen. Zijn gouden haar.

Hij kijkt toe hoe ze op hem af loopt in de jurk waarvan

ze weet dat hij hem mooi vindt. Stijve stof, strak over haar heupen. Rood. Dezelfde kleur als haar ondergoed. Kant, met kleine strikjes. Alsof Kate zelf iets is om uitgepakt te worden, om opengescheurd te worden.

Ze zoekt naar aanwijzingen. Hij heeft geen stropdas om, drie knopen van zijn overhemd staan open en onthullen fijne krulletjes. Het wit van zijn ogen glanst roze. Als hij haar een glas wijn aanreikt, ruikt ze de alcohol in zijn adem, zoet en scherp. Zweet parelt op haar rug, in haar oksels.

Ze drinken chardonnay, meestal haar lievelingswijn. Maar nu draait haar maag om bij de geur alleen al, die haar doet denken aan verrotting. Ze drukt het glas tegen haar lippen zonder te drinken.

‘Hoi, schat,’ zegt ze gemaakt opgewekt. ‘Hoe was het op je werk?’

De woorden stokken in haar keel.

Zijn ogen vernauwen zich. Hij beweegt snel, ondanks de alcohol: zijn vingers dringen diep door in het zachte vlees van haar bovenarm.

‘Waar was je vandaag?’

Ze weet wel beter dan zich uit zijn greep te wurmen, ook al schreeuwt elke cel van haar lichaam daar om. Voorzichtig legt ze haar hand op zijn borst.

‘Nergens,’ zegt ze zo rustig mogelijk. ‘Ik ben de hele dag thuis geweest.’ Toen ze naar de apotheek ging, had ze uit voorzorg haar iPhone in het appartement achtergelaten en alleen contant geld meegenomen. Ze glimlacht en buigt zich naar hem toe om hem te kussen.

Zijn wang voelt ruw aan door de stoppels. Een onbekende geur vermengt zich met die van de alcohol, bedwelmend en bloemig. Parfum, misschien. Het zou niet de eerste keer zijn. Even flakkert haar hoop op. Het zou in haar voordeel kunnen werken, als er iemand anders is.

Maar ze heeft het mis. Hij zet een stap achteruit en dan...
'Leugenaar.'

Kate verstaat het woord nauwelijks omdat Simons hand haar wang raakt en de pijn haar doet duizelen als een fel licht. De kleuren van de kamer lijken in elkaar over te lopen: de oplichtende vloerplanken, de witleren bank, de caleidoscoop van de Londense skyline door het raam.

Van veraf klinkt een kletterend geluid: ze heeft haar glas wijn laten vallen.

Ze grijpt zich vast aan het aanrecht, haar adem komt met horten en stoten, het bloed pulseert in haar wang. Simon trekt zijn jas aan en pakt zijn sleutels van de eettafel.

'Jij blijft hier!' zegt hij. 'Ik merk het als je toch weggaat.'

Zijn voetstappen galmen na op de vloerplanken. De deur slaat dicht. Ze komt pas in beweging als ze het kraken van de lift in de schacht hoort.

Hij is weg.

Op de vloer glinsteren de glasscherven. De geur van wijn hangt zurig in de lucht.

Een kopersmaak in haar mond brengt haar terug bij zichzelf. Door de kracht van zijn hand is een tand door haar lip gegaan en ze proeft het bloed.

Haar hersenen hebben iets geregistreerd. *Ik merk het als je toch weggaat.*

De telefoon thuislaten had dus niet geholpen. Hij heeft een andere manier gevonden. Een andere manier om haar te volgen. Ze herinnert zich de blik van de portier in de lobby: had Simon hem een stapel knisperende briefjes in de hand gedrukt om haar te bespioneren? Haar bloed bevriest bij die gedachte.

Als hij erachter komt waar ze eerder vandaag is geweest – wat ze heeft gedaan – wie weet wat hij dan gaat doen. Camera's installeren, haar sleutels afpakken.

Al haar plannen zullen op niets uitlopen. Ze zal nooit wegkomen.

Nee! Ze is er toch klaar voor?

Als ze nu vertrekt, kan ze er morgenochtend zijn. De rit duurt zeven uur. Ze heeft de route zorgvuldig uitgezet op haar tweede telefoon, die waarvan hij niets weet. Met haar vinger heeft ze het blauwe lijntje op het scherm, dat diep het land in gaat, zorgvuldig gevolgd. Ze kent het bijna uit het hoofd.

Ja, ze gaat nu. Ze móét nu gaan. Voordat hij terugkomt, voordat ze de moed verliest.

Ze haalt de Motorola uit zijn schuilplaats, een envelop die ze tegen de achterkant van haar nachtkastje heeft geplakt, pakt een weekendtas van de bovenste plank van de kledingkast en vult deze met kleding. Uit de badkamer grist ze haar toiletartikelen, de doos die ze eerder die dag in de kast heeft verstopt.

Snel verruilt ze haar rode jurk voor een donkere spijkerbroek en een strak roze topje. Haar vingers trillen als ze de ketting losmaakt en hem op het bed legt, opgerold als een strop. Naast haar iPhone met het gouden hoesje: die waar Simon voor betaalt, de toegangscode van kent. Die die hij kan volgen.

Snel rommelt ze door het sieradendoosje op haar nachtkastje, totdat ze de gouden broche in de vorm van een bij vindt, die ze al sinds haar kindertijd heeft. Ze steekt hem in haar zak voordat ze een laatste keer haar blik door de slaapkamer laat gaan: het crèmekleurige dekbed, de bijpassende gordijnen, het strakke meubilair in Scandinavische stijl. Er zou toch meer moeten zijn om in te pakken? Ooit had ze heel veel spullen: stapels en stapels boeken vol ezelsoren, kunstposters, mokken. Nu is alles van hem.

In de lift bruist de adrenaline in haar bloed. Wat als hij

terugkomt en haar onderschept terwijl ze weggaat? Ze heeft op de knop voor de keldergarage gedrukt, maar de lift komt abrupt tot stilstand op de begane grond en de deuren gaan krakend open. Haar hart bonkt. De portier staat met zijn brede rug naar haar toe te praten met een andere bewoner. Doodstil maakt Kate zich zo klein mogelijk en ze ademt pas uit als er niemand verschijnt en de deuren zich trillend weer sluiten.

In de garage ontgrendelt ze de Honda, die ze heeft gekocht voordat ze elkaar ontmoetten en die op haar naam staat. Hij kan de politie toch niet vragen om naar haar uit te kijken terwijl ze in haar eigen auto rijdt? Daarvoor heeft ze genoeg detectives op tv gezien. *Ze is uit vrije wil vertrokken*, zullen ze zeggen.

Vrije wil, wat een mooi begrip. Het doet haar denken aan vliegen.

Ze draait de sleutel om in het contact en tikt vervolgens het adres van haar oudtante in Google Maps in. Maandenlang heeft ze het in haar hoofd herhaald, als een mantra.

Weyward Cottage, Crows Beck. Cumbria.

VIOLET

1942

Violet haatte Graham. Ze had echt een gruwelijke hekel aan hem. Waarom mocht hij zich de hele dag bezighouden met interessante dingen zoals natuurwetenschappen en Latijn en met iemand die Pythagoras heette, terwijl zij het moest doen met het steken van een naald door borduurlinnen? En het ergste was nog dat hij dat allemaal in een lange broek mocht doen, dacht ze, terwijl haar wollen rok jeukte tegen haar benen.

Zo zachtjes mogelijk rende ze de statige trap af, om niet de toorn van vader op te wekken, die vrouwelijke inspanning (en vooral, zo leek het, van Violet) grondig afkeurde. Ze onderdrukte een giechel toen ze Graham hijgend en puffend achter zich aan hoorde komen. Zelfs in haar suffe kleren kon ze hem gemakkelijk verslaan.

En dan te bedenken dat hij gisteravond nog had zitten pochen dat hij naar de oorlog wilde! Nog eerder zouden Pasen en Pinksteren op één dag vallen. En bovendien was hij pas vijftien – een jaar jonger dan Violet – en dus veel te jong. En dat was maar goed ook. Bijna alle mannen in het dorp waren weg en de helft van hen was dood (althans dat had

Violet gehoord), zoals hun butler, hun lakei en allebei de ondertuinmannen.

Bovendien was Graham haar broer. Ze wilde niet dat hij doodging. Dacht ze.

‘Geef hier!’ siste Graham.

Ze draaide zich om en keek naar zijn ronde gezicht, dat rood aanliep van inspanning en woede. Hij was boos omdat ze zijn Latijnse werkboek had gepakt en had gezegd dat hij alle vrouwelijke zelfstandige naamwoorden verkeerd had vervoegd.

‘Echt niet,’ siste ze terug, terwijl ze het werkboek tegen haar borst drukte. ‘Je verdient het niet. Je hebt *amor* geschreven in plaats van *arbor*; hoe stom kun je zijn!’

Onderaan de trap wierp ze een misprijzende blik op een van de vele portretten van vader die in de hal hingen, sloeg toen linksaf, rende zigzaggend door de met houten lambrijsing beklede gangen en stormde toen de keuken binnen.

‘Wat mankeert jou?’ blafte mevrouw Kirkby met in de ene hand een hakmes en in de andere het parelwitte karkas van een konijn. ‘Ik had mijn vinger eraf kunnen hakken!’

‘Sorry!’ schreeuwde Violet terwijl ze de tuindeur openrukte. Graham holde hijgend achter haar aan. Ze renden door de kruidentuin, waar de zware geur van munt en rozemarijn hing, totdat ze haar favoriete plek op de hele wereld bereikten: het park. Ze draaide zich grijnzend om naar Graham. Nu ze buiten waren, had hij geen enkele kans haar in te halen als ze dat niet wilde. Hij opende zijn mond en niesde. Hij had vreselijk veel last van hooikoorts.

‘Ach,’ zei ze. ‘Zal ik een zakdoekje voor je halen?’

‘Hou je mond,’ snauwde hij, terwijl hij het boek probeerde te pakken. Ze zette een paar stapjes achteruit. Hij bleef hijgend staan. Het was een bijzonder warme dag: een dun wolkendek hield de hitte gevangen en had de lucht tot stil-

stand gebracht. Zweetdruppels parelden onder haar oksels en haar rok jeukte vreselijk, maar dat kon haar niets meer schelen.

Ze had haar speciale boom bereikt: een zilverbeuk die volgens Dinsdale, de tuinman, honderden jaren oud was. Violet hoorde hem neuriën van het leven: snuitkevers zochten naar zijn koele sap, lieveheersbeestjes trilden op zijn bladeren, waterjuffers, motten en vinken fladderden tussen de takken door. Ze stak haar hand uit en een waterjuffer landde op haar handpalm, zijn vleugeltjes glinsterend in het zonlicht. Een weldadige warmte verspreidde zich door haar lichaam.

'Jakkes,' zei Graham toen hij haar eindelijk had ingehaald. 'Hoe kun je dat béést op je hand laten zitten? Sla het dood!'

'Dat ga ik zeker niet doen, Graham,' zei Violet. 'Die waterjuffer heeft net zoveel bestaansrecht als jij en ik. Kijk eens hoe mooi hij is. Zijn vleugels lijken een beetje op kristallen, vind je niet?'

'Jij bent... niet normaal,' zei Graham terwijl hij achteruitdeinsde. 'Met die insectenobsessie van je. Dat vindt vader ook.'

'Het kan me geen snars schelen wat vader vindt,' loog Violet. 'En ook niet wat jij vindt; afgaande op je werkboek zou je je beter druk kunnen maken over Latijnse zelfstandige naamwoorden dan over mijn *insectenobsessie*.'

Met wijd opengesperde neusgaten stormde hij op haar af. Toen hij nog maar vijf passen van haar verwijderd was, gooide ze het boek naar hem toe – iets harder dan ze van plan was geweest – en zwaaide zichzelf omhoog in de boom.

Graham vloekte en sukkelde mopperend terug naar de Hall.

Ze voelde een steek van spijt terwijl ze de nijldige jongen nakeek. Het was niet altijd zo geweest tussen hen. Ooit had

Graham als een schaduw achter haar aan gelopen. Ze herinnerde zich hoe hij in de kinderkamer bij haar in bed kroop om zich te verstoppen voor een nachtmerrie of een onweersbui en zo dicht tegen haar aan kroop dat ze hem kon horen ademen. Ze hadden allerlei kattenkwaad uitgehaald, door het park gedold tot hun knieën zwart waren van de modder en zich verwonderd over de kleine zilveren visjes in het beekje, het rode gefladder van een roodborstje.

Tot die vreselijke zomerdag, een beetje zo'n dag als vandaag, met hetzelfde honingkleurige licht op de heuvels en de bomen. Ze herinnerde zich dat ze samen op het gras achter de beuk lagen en genoten van de geur van weidedistels en paardenbloemen. Zij was acht, Graham nog maar zeven. Ergens waren bijen die haar riepen, haar lonkten. Ze was naar de boom gelopen en had de zwerm gevonden, die als een goudklomp aan een tak hing. De bijen glansden, vlogen zoemend rond. Ze was ernaartoe gelopen, had haar arm uitgestrekt en geglimlacht toen ze ze voelde landen, het gekriebel van hun kleine pootjes op haar huid.

Ze had zich omgedraaid naar Graham en had gelachen om de verbazing die van zijn gezicht straalde.

'Mag ik ook?' had hij met opengesperde ogen gevraagd.

Ze had niet geweten wat er zou gebeuren, had ze later tegen vader gesnikt, terwijl het rietje door de lucht flitste. Ze hoorde niet wat hij zei, zag de donkere woede op zijn gezicht niet. Ze zag alleen Graham, die gillend werd meegetrokken door nanny Metcalfe, en de steken op zijn arm die roze opgloeiden. Vaders rietje spleet haar handpalm open en Violet vond dat het minder was dan ze verdiende.

Daarna stuurde vader Graham naar kostschool. Hij kwam alleen nog thuis in de vakanties en vervreemde steeds meer van haar. Diep vanbinnen wist ze dat ze hem niet zo moest plagen. Ze deed het alleen maar omdat ze zichzelf net zo-

min die dag van de bijen kon vergeven als ze Graham kon vergeven.

Hij had haar veranderd in iets wat ze niet wilde zijn.

Violet schudde de herinnering van zich af en keek op haar horloge. Het was pas drie uur. Ze was klaar met haar lessen voor vandaag, of beter gezegd: haar gouvernante, juffrouw Poole, had haar nederlaag toegegeven. In de hoop dat ze nog minstens een uur niet gemist zou worden, klom Violet verder omhoog en genoot van de ruwe warmte van de schors onder haar handpalmen.

In de holte tussen twee takken vond ze een harig beukenootje, perfect voor haar verzameling – de vensterbank van haar slaapkamer lag vol met zulke schatten: de gouden spiraal van een slakkenhuis, de zijden overblijfselen van de cocon van een vlinder. Glimlachend stopte ze de beukenoot in de zak van haar rok en klom verder.

Al snel was ze hoog genoeg om heel Orton Hall te kunnen zien, dat haar met zijn uitgestrekte stenen gebouwen deed denken aan een majestueuze spin die op de heuvel op de loer lag. Nog hoger en ze kon het dorp Crows Beck aan de overkant van de vlakte zien. Het was prachtig. Maar iets aan het geheel maakte haar ook verdrietig. Het was alsof je uitkeek over de muur van een gevangenis. Een groene, prachtige gevangenis, met vogelgezang en waterjuffers en het glanzende, amberkleurige water van de beek, maar niettemin een gevangenis.

Want Violet had Orton Hall nog nooit verlaten, was zelfs nog nooit in Crows Beck geweest.

‘Maar waaróm mag ik er niet heen?’ had ze vaak aan nanny Metcalfe gevraagd toen ze jonger was en het kindermisje zich opmaakte om samen met mevrouw Kirkby aan haar zondagse wandeling te beginnen.

‘Je kent de regel,’ mompelde nanny Metcalfe, met iets van

medelijden in haar ogen. 'Je vader wil het niet.'

Maar, had Violet bedacht, het kennen van een regel was niet hetzelfde als het begrijpen ervan. Jarenlang had ze aangenomen dat het dorp vol gevaar was, met zakkenrollers en moordenaars die achter de huisjes met rieten daken op de loer lagen. (Dit maakte de aantrekkingskracht ervan alleen maar sterker.)

Vorig jaar had ze Graham gedwongen haar meer details te geven. 'Ik snap niet waar jij je zo druk over maakt,' had hij nors gemompeld. 'Het dorp is saai, er is niet eens een pub!' Soms vroeg Violet zich af of vader haar wel probeerde te beschermen tegen het dorp. Misschien was het wel andersom.

Hoe dan ook, haar afzondering zou waarschijnlijk niet lang meer duren – in zekere zin dan. Over twee jaar, als ze achttien werd, wilde vader een groot feest geven ter ere van haar 'coming out', haar debuut in de grote wereld. Dan, hoopte hij, zou ze de aandacht trekken van een geschikte jongeman, of misschien een rijke, adellijke heer, en deze gevangenis verruilen voor een andere.

'Binnenkort zul je galante jongemannen ontmoeten en misschien word je wel helemaal hoteldebotel van een van hen,' zei nanny Metcalfe altijd.

Violet wilde helemaal niet hoteldebotel zijn. Ze wilde de wereld zien, zoals vader had gedaan toen hij een jonge man was. Ze had in de bibliotheek allerlei aardrijkskundeboeken en atlassen gevonden, boeken over het Oosten, vol dampende regenwouden en motten zo groot als borden ('afschuwelijke creaturen', volgens vader), en over Afrika, waar schorpioenen glansden als juwelen in het zand.

Ja, op een dag zou ze Orton Hall verlaten en de wereld rondreizen; als wetenschapper.

Als bioloog, hoopte ze, of misschien als entomoloog? Het moest in ieder geval iets met dieren te maken hebben, die

wat haar betrof verre te verkiezen waren boven mensen. nanny Metcalfe had het vaak over hoe vreselijk Violet haar had doen schrikken toen ze nog klein was: op een avond was ze de kinderkamer binnengelopen en had ze in Violet's bedje een wezel gevonden.

‘Ik schreeuwde de longen uit mijn lijf,’ zei nanny Metcalfe dan, ‘maar daar lag je, gezond en wel, met die wezel opgekruld naast je, spinnend als een katje.’

Het was maar goed dat vader dit verhaal nooit had gehoord. Wat hem betreft hoorden dieren op je bord of aan de muur. De enige uitzondering op deze regel was Cecil, zijn Rhodesische pronkrug, een angstaanjagend beest dat door de vele afranselingen van vader vals was geworden. Violet was voortdurend druk met het redden van kleine dieren uit zijn kwijlende kaken. Onlangs nog een springspin, die nu in een hoedendoos onder haar bed woonde, veilig onder een oude onderrok. Ze had hem – of haar, dat was moeilijk te zeggen – Goldie genoemd, vanwege zijn kleurig gestreepte pootjes.

Nanny Metcalfe had geheimhouding gezworen.

Hoewel er ook veel dingen waren die nanny Metcalfe haar *niet* had verteld, dacht Violet later toen ze zich omkleedde voor het avondeten. Nadat ze een comfortabele linnen jurk had aangetrokken – en de vermaledijde wollen rok op de grond had gegooid – draaide ze zich om naar de spiegel. Haar diepdonkere ogen leken in niets op de waterige, blauwe ogen van vader en Graham. Violet vond zichzelf er nogal vreemd uitzien, met die lelijke rode moedervlek op haar voorhoofd, maar ze was trots op haar ogen. En op haar haar, dat ook donker was, met een opaalachtige glans als die op de veren van de kraaien die in de bomen rond de Hall leefden.

‘Lijk ik op mijn moeder?’ Deze vraag had Violet al gesteld zolang ze zich kon herinneren. Er waren geen foto's van haar

moeder. Het enige wat ze van haar had, was een oude halsketting met een gedeukte ovale hanger. Op de hanger stond een *W* gegraveerd en ze vroeg aan iedereen die maar wilde luisteren of haar moeder misschien Winifred of Wilhelmina had geheten. ('Heette ze misschien Wallis?' had ze vader een keer gevraagd, nadat ze die naam op de voorpagina van zijn krant had gelezen. Hij stuurde een verbijsterde Violet zonder eten naar haar kamer.)

Nanny Metcalfe was al evenmin behulpzaam.

'Ik herinner me weinig van je moeder,' zei ze. 'Ik was hier nog maar net toen ze overleed.'

'Ze hebben elkaar ontmoet in 1925, tijdens het meifestival,' zei mevrouw Kirkby ernstig. 'Zij was de meikoningin en heel knap. Ze waren erg verliefd. Maar heb het er maar niet over met je vader, anders riskeer je klappen met het rietje.'

Deze kruimels informatie waren nauwelijks bevredigend. Als kind wilde Violet zoveel meer weten: waar waren haar ouders getrouwd? Droeg haar moeder een sluier, een bloemenkroon (ze stelde zich witte meidoornbloesem voor, passend bij een delicate kanten jurk)? En knipperde vader tranen weg toen hij beloofde haar lief te hebben tot de dood hen scheidde?

Bij gebrek aan echte feiten bleef Violet aan dit beeld vasthouden totdat ze er zeker van was dat het de werkelijkheid was. Ja, haar vader *h*ad heel veel van haar moeder gehouden en de dood *h*ad hen gescheiden (ergens dacht ze dat haar moeder was gestorven bij de geboorte van Graham). Dáárom kon vader het niet verdragen over haar te praten.

Maar af en toe werd dit beeld verstoord, zoals een rimpeeling het oppervlak van een vijver ontregelt.

Ze was twaalf toen ze op een avond in de bijkeuken op zoek was naar een boterham met jam en ze nanny Metcalfe en mevrouw Kirkby de keuken hoorde binnenkomen, samen met de pas aangenomen juffrouw Poole.

Ze had het schrapen van stoelen over steen gehoord en het luide gekraak van de oude keukentafel toen ze gingen zitten, gevolgd door een plof en gerinkel toen mevrouw Kirkby een fles sherry opende en de glazen vulde. Violet was midden in een hap verstijfd.

‘Hoe vind je dat het tot nu toe gaat, meisje?’ had nanny Metcalfe aan juffrouw Poole gevraagd.

‘Nou, ik doe echt mijn best, maar ze lijkt me een lastig kind,’ had juffrouw Poole gezegd. ‘Ik ben de halve dag bezig met haar zoeken, terwijl zij over het terrein struint en grasvlekken op haar kleding krijgt. En zij... zij...’

Hier haalde juffrouw Poole hoorbaar diep adem.

‘Ze práát met dieren! Zelfs met insecten!’

Er viel een stilte.

‘Jullie vinden vast dat ik me aanstel,’ ging juffrouw Poole verder.

‘O, nee, lieverd,’ zei mevrouw Kirkby. ‘Wij zijn de eersten om toe te geven dat het kind anders is. Ze is een beetje... hoe noemde jij dat ook al weer, Ruth?’

‘Griezelig,’ zei nanny Metcalfe.

‘Geen wonder,’ vervolgde mevrouw Kirkby, ‘met een moeder zoals die van haar.’

‘Haar moeder?’ vroeg juffrouw Poole. ‘Die is toch overleden?’

‘Ja, vreselijk,’ zei nanny Metcalfe. ‘Vlak nadat ik hier ben begonnen. Ik had nog niet de kans gehad haar beter te leren kennen.’

‘Ze was een meisje uit het dorp,’ zei mevrouw Kirkby. ‘Uit Crows Beck. De ouders van de lord zouden woedend zijn geweest... maar zij stierven een maand voor de bruiloft. Net als zijn oudere broer. Een ongeluk met de koets. Volkomen onverwacht.’

Juffrouw Poole hield hoorbaar haar adem in.

‘Wat? En de bruiloft ging gewoon door? Was Lady Ayres misschien... zwanger?’

Mevrouw Kirkby maakte een nietszeggend geluid voordat ze verderging.

‘Hij was gek op haar, dat weet ik zeker. Vooral in het begin. Een zeldzame schoonheid, dat was ze. Het kind lijkt zoveel op de jonge lady en niet alleen qua uiterlijk.’

‘Wat bedoel je?’

Weer een stilte.

‘Nou, wat Ruth zei. Griezellig. Vreemd.’

ZE PROBEERDEN ONS TE KOOIEN MAAR EEN WEYWARD-VROUW KAN NIET WORDEN GETEMD

Winnaar Goodreads
Choice Awards,
categorie debuut en
historische roman

Een *TIMES* en
NEW YORK TIMES
bestseller

www.uitgeverijmozaiek.nl

